

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. T.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou,
sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Generální ředitel Hasičského záchranného sboru**,
sídlem Kloknerova 26, 148 00 Praha 11-Chodov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2014, č. j. MV-153540-10/PO-N-2013,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2014, č. j. MV-153540-10/PO-N-2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Hasičského

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

záchranného sboru Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 10. 2013, č. j. HSUL-5177-3/KKŘ-2013. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ve věci návrhu na určení způsobu skončení služebního poměru ze dne 21. 7. 2004 a návrhu na určení odchodného a platového vyrovnání ze dne 26. 3. 2007 rozhodl výrokem I. o tom, že služební poměr žalobce skončil dne 22. 1. 2004 propuštěním podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném do 30. 9. 2004 (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“), a výrokem II. o tom, že žalobci nenáleží odchodné a platové vyrovnání. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že se podáním ze dne 21. 7. 2004 domáhal vydání rozhodnutí ve věci skončení jeho služebního poměru a podáním ze dne 26. 3. 2007 rozhodnutí ve věci odchodného a platového vyrovnání. Vzhledem k tomu, že ani o jednom z těchto návrhů nebylo žalovaným rozhodnuto, požádal ministra vnitra o opatření proti nečinnosti dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na opatření proti nečinnosti ministr vnitra nijak nereagoval, proto se žalobce domáhal nápravy žalobou na nečinnost, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 6. 2013, č. j. 6 Ca 355/2009-73, tak, že uložil Ministerstvu vnitra, Generálnímu ředitelství Hasičského záchranného sboru, rozhodnout o návrzích žalobce ze dne 26. 3. 2007 a 21. 7. 2004. Následně bylo dne 11. 10. 2013 vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí. Právní základ všech dosavadních tvrzení žalobce obsažených v jeho návrzích ze dne 21. 7. 2004 a 26. 3. 2007 spočívá v tom, že rozhodnutí ve věci služebního poměru nebylo žalobci doručeno do vlastních rukou, když bylo doručeno pouze jeho právní zástupkyni. Žalobce je přesvědčen o tom, že jeho služební poměr skončil v souladu s § 105 zákona č. 186/1992 Sb. uplynutím dvou měsíců následujících po dni doručení jeho žádosti o uvolnění, tedy 26. 3. 2004. Služební poměr žalobce nemohl být ukončen jeho propuštěním, jak tvrdí žalovaný, neboť rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nebylo žalobci doručeno do vlastních rukou v souladu s § 266a zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon č. 65/1965 Sb.“). S ohledem na nedostatek doručení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru toto rozhodnutí nikdy nenabývalo právní moci, k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2426/2000. Dále uvedl, že advokátní plná moc, která je dle svého obsahu „procesního charakteru“, byla vystavena a žalobci (zřejmě myšleno žalovanému – pozn. soudu) zaslána až poté, kdy právní zástupkyně informovala žalobce o tom, že do její kanceláře mělo být doručeno rozhodnutí o propuštění.
3. Žalobce doplnil, že ani jeho právní zástupkyni nebylo rozhodnutí služebního funkcionáře o jeho propuštění ze služebního poměru ke dni 22. 1. 2004 doručeno do vlastních rukou a už vůbec ne způsobem a postupem uvedeným v § 266a zákona č. 65/1965 Sb.; na podporu svého tvrzení poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1350/2009. Ze žalobou napadeného rozhodnutí je dle žalobce zřejmé, že správní orgán I. stupně se v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval způsobem doručení předmětné písemnosti v tomto konkrétním případě. I kdyby žalobce připustil, že rozhodnutí mohlo být doručeno pouze právní zástupkyni, která „zaměstnance“ zastupovala na základě procesní plné moci, stále by platilo, že rozhodnutí musí být doručeno do vlastních rukou. Žalobce nesouhlasil se stanoviskem Nejvyššího správního soudu deklarovaným v jeho rozhodnutí sp. zn. 3 As 25/2005, neboť je toho názoru, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

plnou moc procesního charakteru, kterou žalobce udělil své právní zástupkyni, ji nezmocnil k provedení právního úkonu, kterým by jeho jménem měla snad v budoucnu nabýt či pozbýt jakákoli práva a povinnosti vyplývající ze služebního poměru. I kdyby však žalobce připustil extenzivní až absurdní výklad Nejvyššího správního soudu o tom, že zmocnění k přijímání písemností je vlastně zmocněním k nabývání práv a povinností, nelze pominout, že i právnímu zástupci musí být taková písemnost doručena do vlastních rukou a způsobem uvedeným v § 266a zákona č. 65/1965 Sb. Touto skutečností se žalovaný nezabýval, a pokud snad ano, tak je jeho rozhodnutí v tomto směru zcela neodůvodněné a nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný odkázal na své obsáhlé stanovisko, které již vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí. Na svém právním názoru, který je v odůvodnění jeho rozhodnutí podrobně rozepsán a podložen právními předpisy účinnými v době, kdy nastaly rozhodné skutečnosti, a současně i judikaturou Nejvyššího správního soudu, žalovaný setrval. Ke konstatování žalobce, že jeho právní zástupkyni nebylo doručeno rozhodnutí o propuštění žalobce do vlastních rukou a už vůbec ne postupem dle § 266a zákona č. 65/1965 Sb., žalovaný uvedl, že uvedené rozhodnutí bylo právní zástupkyni žalobce doručeno řádně, a to jak po formální, tak procesní stránce, což dokládá i dodejka o doručení ze dne 22. 1. 2004 podepsaná právní zástupkyní žalobce. Navíc tato skutečnost nebyla po celou dobu řízení ze strany žalobce rozporována.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem konkludentně souhlasili, neboť se k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. o tom, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, ve stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 21. 1. 2004 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. HSUL-100/KŘ-KKŘ-Ží.-2004, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru pro porušování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

služebních povinností zvláště závažným způsobem dle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., přičemž služební poměr končí dnem doručení rozhodnutí o propuštění. Předmětné rozhodnutí si právní zástupkyně žalobce, jak plyne z dodejky připojené k tomuto rozhodnutí, převzala dne 22. 1. 2004. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal odvolání. Dne 26. 1. 2004 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o uvolnění ze služebního poměru ze dne 23. 1. 2004, v níž současně informoval o tom, že je od 22. 1. 2004 v pracovní neschopnosti. Žádostí ze dne 21. 7. 2004 se žalobce u žalovaného domáhal určení skončení služebního poměru uvolněním ke dni 26. 3. 2004. Dne 26. 3. 2007 byla žalovanému doručena žádost žalobce o určení odchodného a platového vyrovnání.

8. Dne 27. 7. 2004 podal žalobce žalobu u Okresního soudu v Ústí nad Labem, kterou se domáhal určení skončení služebního poměru. Usnesením ze dne 27. 4. 2007, č. j. 12 C 205/2004-52, Okresní soud v Ústí nad Labem řízení ve věci skončení služebního poměru zastavil a věc po právní moci postoupil Ministerstvu vnitra. Rovněž usnesením ze dne 21. 9. 2007, č. j. 12 C 122/2007-13, stejný okresní soud řízení o zaplacení odchodného a příspěvku za službu zastavil a věc postoupil Ministerstvu vnitra.
9. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 6. 2013, č. j. 6 Ca 355/2009-73, rozhodl o tom, že žalovaný je povinen vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádostech žalobce ze dne 21. 7. 2004 a 26. 3. 2007. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 11. 10. 2013, č. j. HSUL-5177-3/KKŘ-2013. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Senát poradní komise žalovaného svým doporučením ze dne 13. 1. 2014, č. j. MV-153540-9/PO-N-2013, doporučil odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnout a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud se nejprve zaměřil na námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou spatřoval v tom, že se žalovaný nezabýval skutečností, že právní zástupkyni mělo být rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 doručeno do vlastních rukou a způsobem uvedeným v § 266a zákona č. 65/1965 Sb. Tato námitka není důvodná. Žalovaný se touto otázkou zabýval a své závěry, k nimž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dospěl, řádně odůvodnil. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že právní zástupkyni žalobce bylo rozhodnutí o jeho propuštění řádně doručeno. Svůj závěr žalovaný odůvodnil tím, že zástupce hájí zájmy zastoupeného a jedná jeho jménem, což znamená, že jeho jménem také přijímá doručované písemnosti, přičemž k doručování písemností byla právní zástupkyně výslovně zmocněna. V rámci posouzení této otázky žalovaný odkázal též na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2006, č. j. 3 As 25/2005-57 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Takové vypořádání předmětné odvolací námítky pokládá soud za zcela dostačující, neboť v něm žalovaný vysvětlil, proč došlo k řádnému doručení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 právní zástupkyni žalobce. Z uvedeného je proto dle soudu patrné, že se žalovaný s otázkou doručení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru jeho právní zástupkyni vypořádal. Žalobce podle názoru soudu spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného o účincích doručení předmětného rozhodnutí. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

12. Soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu je řízení, které bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 21. 7. 2004, kterou se domáhal určení toho, že jeho služební poměr skončil uvolněním ke dni 26. 3. 2004, a žádostí ze dne 26. 3. 2007, kterou požadoval určit, že má počínaje dnem 26. 3. 2004 nárok na odchodné a platové vyrovnání. Soud poznamenává, že obě uvedené žádosti žalobce obsahují totožnou argumentaci, v obou žádostech žalobce shodně poukazuje na to, že jeho služební poměr skončil uvolněním ke dni 26. 3. 2004 a že mu od tohoto dne náleží odchodné a platové vyrovnání; obě žádosti žalobce tedy směřují ke stejnému cíli, a sice k tomu, aby bylo žalobci přiznáno odchodné a platové vyrovnání od 26. 3. 2004. Předmětem přezkumu v dané věci však není a nemůže být rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004, které nabylo právní moci dne 7. 2. 2004; toto rozhodnutí bylo vydáno v jiném správním řízení, a proto pro něj platí presumpce správnosti a správní orgány byly povinny z něj vycházet.
13. Soud podotýká, že služební poměr příslušníků hasičského záchranného sboru se podle § 10 odst. 1 zákona č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2006, řídil zákonem č. 186/1992 Sb.
14. Stěžejní otázkou, kterou učinil žalobce předmětem řízení, je posouzení doručení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 a s tím související otázka nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě nerozporuje skutečnost, že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 si jeho právní zástupkyně převzala dne 22. 1. 2004, jak plyne i z dodejky založené ve správním spisu.
15. Podle § 266a odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb. *písemnosti zaměstnavatele týkající se vzniku a zániku pracovního poměru nebo vzniku, změn a zániku povinností zaměstnance vyplývajících z pracovní smlouvy musí být doručeny zaměstnanci do vlastních rukou. To platí obdobně o písemnostech týkajících se vzniku, změn a zániku práv a povinností vyplývajících z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Písemnosti doručuje zaměstnavatel zaměstnanci na pracovišti, v jeho bytě nebo kdekoliv, kde bude zastížen; není-li to možné, lze písemnost doručit držitelem poštovní licence. Podle odst. 2 téhož ustanovení povinnost zaměstnavatele doručit písemnost je splněna, jakmile zaměstnanec písemnost převezme nebo jakmile byla držitelem poštovní licence vrácena odesílajícímu zaměstnavateli jako nedoručitelná a zaměstnanec svým jednáním nebo opomenutím doručení písemnosti zmařil. Účinky doručení nastanou i tehdy, jestliže zaměstnanec přijetí písemnosti odmítne.*
16. Podle § 14 zákona č. 65/1965 Sb. *zastoupení vzniká na základě dohody o plné moci nebo rozhodnutím soudu. Zástupce jedná jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.*
17. Nejvyšší správní soud se problematikou doručování rozhodnutí ve věcech služebního poměru právnímu zástupci příslušníka v minulosti opakovaně zabýval a setrvale zastává názor, který vyjádřil již v rozsudku ze dne 26. 2. 2006, č. j. 3 As 25/2005-57, že „byl-li Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

policista v řízení o propuštění ze služebního poměru zastoupen advokátem (podle § 155 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, a § 14 zákoníku práce z r. 1965), jehož zmocnil také k přijímání doručovaných písemností, bylo rozhodnutí služebního orgánu o odvolání správně doručováno jen advokátovi. Ustanovení § 266a zákoníku práce z roku 1965 tomu neodporuje. Nejvyšší správní soud ve svém dalším rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 2 As 47/2006-45, k dané otázce dále uvedl, že „podle § 155 služebního zákona se na služební poměr policistů použijí obdobně taxativně uvedená ustanovení zákoníku práce, mezi nimi § 14 až 17 a § 266a. Z ustanovení § 14 odst. 1 zákoníku práce vyplývá, že ve věcech služebního poměru policistů je možné, aby se policista nechal zastoupit na základě dohody o plné moci. Zástupce jedná jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. V projednávané věci se stěžovatel nechal na základě dohody o plné moci zastoupit pro správní řízení advokátkou JUDr. Janou Graňákovou; z plné moci ze dne 27. 11. 2003 vyplývá, že tuto zástupkyni stěžovatel zmocnil i k přijímání doručovaných písemností a žalovaný (a předtím prvoinstanční orgán) jí proto doručil své rozhodnutí. Ustanovení § 266a odst. 1 zákoníku práce nemůže nic změnit na tom, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže své rozhodnutí doručil zástupkyni stěžovatele. Toto ustanovení přikazuje zaměstnavateli doručit v něm uvedené písemnosti do vlastních rukou zaměstnance. To pochopitelně znamená, že je-li zaměstnanec (policista) zastoupen tak, jak tomu bylo v projednávané věci, doručuje se rozhodnutí zástupci, protože zástupce byl v plné moci zmocněn také k přijímání doručovaných písemností. Rozhodující zde je, zda je právnímu zástupci doručeno do vlastních rukou - a ze správního spisu posuzovaného případu nepochybně vyplývá, že tomu tak bylo. Námitka stěžovatele se tedy jeví jako účelová a vychází ze striktně formalistického a izolovaného výkladu jediného ustanovení zákoníku práce bez ohledu na právní řád jakožto systematický celek a bez ohledu na smysl a účel a věcný obsah právního institutu zastoupení. ... Způsob doručování do vlastních rukou právní zástupkyně stěžovatele je tedy právně bezvadný a další právní aspekty z toho vyplývající pak směřují do vztahu klient - advokát. Úlohou právního zástupce nepochybně je informovat svého klienta o doručovaných písemnostech a o důsledcích z nich vyplývajících“. Citované závěry Nejvyššího správního soudu považuje zdejší soud za logické a odpovídající smyslu a účelu povahy právního zastoupení, plně je sdílí, a proto z nich při posouzení projednávané věci vycházel. Soud tedy nemůže souhlasit se žalobcem v tom, že by se jednalo o „extenzivní až absurdní výklad“ Nejvyššího správního soudu, ba naopak lze výklad zastávaný žalobcem označit za účelový, vycházející ze striktně formalistického a izolovaného výkladu § 266a odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb. bez ohledu na smysl, účel a věcný obsah institutu právního zastoupení.

18. Rovněž v případě doručování rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 byl žalobce zastoupen advokátkou na základě plné moci ze dne 19. 11. 2003, která byla přílohou dopisu právní zástupkyně žalobce ze dne 20. 11. 2003, kterým jménem žalobce oznámila správnímu orgánu I. stupně, že se žalobce dne 20. 11. 2003 nedostaví k jednání ve věci kázeňského řízení pro porušení služebních povinností; v této dohodě o plné moci ze dne 19. 11. 2003 je mimo jiné výslovně obsaženo zmocnění zástupkyně žalobce k přijímání písemností. V dané souvislosti nelze ani přehlédnout, že zástupkyně žalobce dopisem ze dne 16. 10. 2003 žádala od správního orgánu I. stupně sdělení, jakým způsobem bude služební poměr žalobce ukončen a jaké nároky v souvislosti s ukončením služebního poměru mu budou přiznány. Z uvedeného je zřejmé, že právní zástupkyně žalobce jeho jménem písemně komunikovala se správním orgánem I. stupně ve věci ukončení služebního poměru ještě před vydáním rozhodnutí o propuštění žalobce ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

služebního poměru ze dne 21. 1. 2004, tedy také přijímala písemnosti zaslané jí správním orgánem I. stupně, na které rovněž jménem žalobce reagovala. Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu s § 266a odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., jestliže své rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 doručil právní zástupkyni žalobce, neboť na základě dohody o plné moci ze dne 19. 11. 2003 jí žalobce zmocnil rovněž k přijímání písemností. Je proto nutno odmítnout též tvrzení žalobce, že by plná moc měla být vystavena a žalovanému zaslána až poté, kdy mělo být rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 doručeno právní zástupkyni žalobce. Nelze odhlédnout rovněž od skutečnosti, že povinnost doručit písemnost (tedy i do vlastních rukou) je splněna, jakmile si oprávněný příjemce zásilku převzal (srov. § 266a odst. 4 zákona č. 65/1965 Sb.), neboť za této situace se pochybení ve způsobu doručení (s ohledem na to, že se písemnost dostala do sféry dispozice oprávněného příjemce) nemá vliv na účinnost doručení. Jestliže tedy právní zástupkyně žalobce předmětné rozhodnutí dne 22. 1. 2004 převzala, a to se tak dostalo do sféry její dispozice, což ostatně v žalobě potvrdila, nemůže být úspěšná ani její námitka o nedostatku doručení do vlastních rukou.

19. Nepřípadný je poukaz žalobce na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2001, sp. zn. 21 Cdo 2426/2000, a ze dne 14. 10. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1350/2009 (oba dostupné na www.nsoud.cz), neboť tyto rozsudky řešily otázku doručování dle § 266a zákona č. 65/1965 Sb. za zcela odlišných skutkových okolností. V případě prvního z uvedených rozsudků výpověď z pracovního poměru převzala za zaměstnance jeho manželka, u druhého zmíněného rozsudku bylo okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnankyni zasláno na adresu, na které se nezdržovala, a tak jí nebylo doručeno, nadto písemnost nebyla označena „poznámkou do vlastních rukou“. Na projednávanou věc uvedené rozsudky Nejvyššího soudu proto nelze použít, neboť vůbec neřešily možnost přijímání písemností zástupcem zaměstnance z řad advokátů na základě dohody o plné moci. Soud právě z tohoto důvodu na věc, jak je shora uvedeno, aplikoval závěry obsažené v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu, které jsou skutkově i právně obdobné a na projednávanou věc zcela přílehavé, přičemž zdejší soud neshledal jakýkoliv důvod, proč by se měl od shora citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit. Soud tedy shledal námitky žalobce stran nedostatku doručení rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 za nedůvodné, neboť k řádnému doručení došlo dne 22. 1. 2004 převzetím rozhodnutí ze strany právní zástupkyně žalobce.
20. Konečně soud konstatuje, že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004 nabylo právní moci dne 7. 2. 2004, neboť dne 22. 1. 2004 si právní zástupkyně žalobce rozhodnutí převzala a současně proti rozhodnutí nebylo podáno odvolání. Doktrína rozlišuje formální a materiální aspekt právní moci. Právní moc ve formálním smyslu je stav, kdy rozhodnutí již nelze přezkoumat, změnit či zrušit na základě řádného opravného prostředku (zpravidla nastává následkem doručení rozhodnutí účastníkům a absencí opravných prostředků, které buď nejsou přípustné, byly neúspěšně vyčerpány, nebo nebyly využity). Materiální právní mocí se pak rozumí závaznost rozhodnutí pro účastníky a pro správní orgány. V důsledku této závaznosti již obecně není možné o stejné otázce znovu rozhodovat (res administrata). Z tohoto důvodu není oprávněn soud – ani správní orgány – přezkoumávat rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 21. 1. 2004. Bylo na právní zástupkyni žalobce, aby po doručení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, k němuž došlo dne 22. 1. 2004, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

informovala žalobce o obsahu doručeného rozhodnutí a důsledcích z něj plynoucích, které bezpochyby zahrnují též poučení o možnosti podat odvolání proti doručenému rozhodnutí. Tím, že žalobce nepodal odvolání proti uvedenému rozhodnutí, zbavil se dobrovolně možnosti přezkumu rozhodnutí v odvolacím správním řízení a případného následného soudního přezkumu daného rozhodnutí. Namísto podání odvolání proti tomuto rozhodnutí volil žalobce žádost o uvolnění ze služebního poměru ze dne 23. 1. 2004, která byla správnímu orgánu I. stupně doručena 26. 1. 2004. V této souvislosti soud připomíná, že služební poměr žalobce skončil dnem doručení daného rozhodnutí, tj. 22. 1. 2004, přičemž odvolání by ani nemělo odkladný účinek (§ 132 odst. 6 zákona č. 186/1992 Sb.). Ke skončení služebního poměru dojde tím důvodem vymezeným v § 103 zákona č. 186/1992 Sb., který nastane nejdříve. Za takové situace, došlo-li ke skončení služebního poměru dnem 22. 1. 2004, nemohla mít žádost žalobce o uvolnění ze služebního poměru ze dne 23. 1. 2004 žádné účinky v souvislosti se služebním poměrem žalobce.

21. Se zřetelem k tomu, že služební poměr žalobce skončil dne 22. 1. 2004 dle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. propuštěním pro porušování služebních povinností zvlášť závažným způsobem, nenáleží mu odchodné a platové vyrovnání. Odchodné a platové vyrovnání totiž náleží příslušníku, jehož služební poměr skončil uvolněním nebo propuštěním podle § 106 odst. 1 písm. a), b), c) a odst. 2 zákona č. 182/1996 Sb. (srov. § 114 a § 115 téhož zákona), tedy nikoliv propuštěním pro porušování služebních povinností zvlášť závažným způsobem dle § 106 odst. 1 písm. d) téhož zákona. V tomto ohledu jsou rozhodnutí správních orgánů správná a nelze jim nic vytknout.
22. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. února 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)